

[Hanne Budtz.]

ikke har fået et tilstrækkeligt grundlag for gennemførelse af dette lovforslag.

Jeg hilste med stor glæde, at den højtærede minister nedsatte et embedsmandsudvalg. Fra dette udvalg fik vi en betænkning, dateret den 26. januar 1956. Jeg synes blot, det var en stor skuffelse, at embedsmandsudvalget fik en så begrænset opgave som at skulle beskæftige sig med mulighederne for en større decentralisering af rettens opgaver. Det havde dog været naturligt ved denne lejlighed at skabe et virkeligt godt grundlag for at kunne skønne over lovforslagets indhold og fremtid. Selve betænkningen fra embedsmandsudvalget har været meget nyttig, og jeg synes, den fortjener enhver anerkendelse. Den har virkelig peget på muligheder for at tage mange sager ud til mere lokal behandling. Det drejer sig om sådan noget som 3 000 sager om året, og det synes jeg i hvert fald, man må pege på som et nyttigt og godt resultat af udvalgets arbejde.

Der er flere ting, der har gjort mit parti ganske overordentlig betænkeligt, og en af disse ting er appelinstansens sammensætning. Ved behandlingen af lovforslaget, da det var fremsat anden gang, gav jeg udtryk for, at med den foreslåede sammensætning af appelinstansen ville det blive et meget stort og vanskeligt arbejdende apparat. Det var selvfølgelig rigtigt at prøve at begrænse det, men til trods for den begrænsning, som den højtærede ministers ændringsforslag går ud på, er jeg stadig ikke sikker på, at sammensætningen er den rigtige. Jeg føler mig stadig ikke tilstrækkelig kompetent. Jeg stillede derfor den højtærede minister det spørgsmål, efter at vi havde fået ændringsforslaget fra ministeren, om han agtede at forelægge den ændrede sammensætning for det organ, som efter min mening er det eneste sagkyndige på dette område, nemlig den bestående invalideforsikringsret. Jeg beklager, at jeg fik det svar, at det agtede ministeren ikke at gøre, og jeg benytter lejligheden til at gentage mit spørgsmål til den højtærede minister: vil ministeren ikke finde det rigtigt, at forslaget, som det nu er ændret, forelægges invalideforsikringsretten til udtalelse. Jeg mener, det er den, der bør høres.

Fra invalideforsikringsretten har vi i

øvrigt modtaget mange nyttige oplysninger som svar på de spørgsmål, udvalget har fremsat. Vi har en indgående redegørelse fra januar 1955, hvori der peges på det helt selvfølgelig, at andre end den invaliderede person selv må have mulighed for at appellere afgørelsen. Invalideretten selv foreslår den mulighed, at et mindretal af invalideforsikringsretten skal kunne indanke afgørelsen.

Det giver mig anledning til straks at besvare de udtalelser, der er fremsat af socialdemokraternes ordfører, det ærede medlem hr. Holger Larsen, der sagde, at til den sidste dag troede man, at mit parti ville gå med til at vedtage lovforslaget, men så benyttede man lejligheden, sagde den ærede ordfører, til at drage det spørgsmål ind, om invalideforsikringsrettens afgørelse skulle kunne appelleres, uanset hvad afgørelsen gik ud på. Jeg kan ikke forstå, at man kan sige det. Spørgsmålet har været drøftet i udvalget, og når vi har en udtalelse fra invalideforsikringsretten, der er dateret januar 1955, synes jeg ikke, det er rigtigt at sige, at det var noget, der blev draget ind i forhandlingerne den sidste dag.

Jeg kan til gengæld sige, at jeg til den sidste dag af udvalgsforhandlingerne gik ud fra som en selvfølge, at begge slags afgørelser fra retten skulle kunne indankes, både afslag og tilkendelser. Det forekommer selvfølgelig, at når man laver en appelinstans, er det både den ene og den anden slags afgørelser, der kan indankes. Jeg gik ud fra det som en selvfølge, og jeg mener med rette, idet lovforslagets § 45, stk. 5, har den ordlyd, at invaliderettens afgørelser kan indankes. Det står ikke, at det kun er den invaliderede, der kan indanke. Jeg synes, det ville være nyttigt, at man fik det opklaret. Der er en meget betydelig forskel i meningen, som gør, at mit parti ikke kan stemme for dette lovforslag.

Det var mig en stor overraskelse, at socialdemokratiet og det radikale parti kom til det resultat, at det kun var invaliderne, der skulle kunne indanke afslag, ud fra den begrundelse, at der skulle gives invaliderne en mulighed for, hvis de ikke havde fået en rentetilkendelse, at kunne få det ved appelinstansen. Jeg kan godt forstå, at man gerne vil betrygge invaliderne mest muligt, og vi har også hele tiden givet udtryk for